

Ascensió al Mont Perdut 3.355 m (Pirineu Aragonès)

Dates: divendres 3, dissabte 4 i diumenge 5 de setembre de 2010

Participants (19): Susana Álvarez, Joan Aubia, Quim Barriach, Meli Carrilero, Toni Coll, Lluís Díaz, Matilde Fandos, Marcel Fortuny, Joan Gassol, Encarna Hidalgo, Alba López, Antonio López, Josep Mariné, Adrià Porta, Jaume Pujol, Joan Sentís, Invitats: Josep, Desi i Rubén.

Hores totals: 12

Fem l'aproximació el divendres 3 en cotxes particulars per Lleida i Ainsa fins la vall de Broto on plantem les tendes al bonic càmping Oto. Alguns prefereixen fer cap a l'hotel Palazzo de Nerín. A les 6,15 del matí del dissabte 4 pugem amb els cotxes des del càmping cap a Nerín (23 km) on tots agafem l'autobús 4x4 que surt a les 7 i puja fins a prop de Cuello Gordo. Són $\frac{3}{4}$ de 8 del matí quan comencem a caminar amb cel clar i bona temperatura. El camí planeja en suau baixada en direcció est resseguint la vora sud del gran abisme de la vall d'Ordesa vista des de dalt. Tenim davant les Tres Sorores, nom que reben el conjunt format pel Cilindre, el Perdut i el Soum de Ramond. Veiem allà baix la famosa cascada Cua de Cavall i per damunt del circ i les clavilles de Soaso ens atansem al refugi Góriz. Portem 90 minuts de camí.

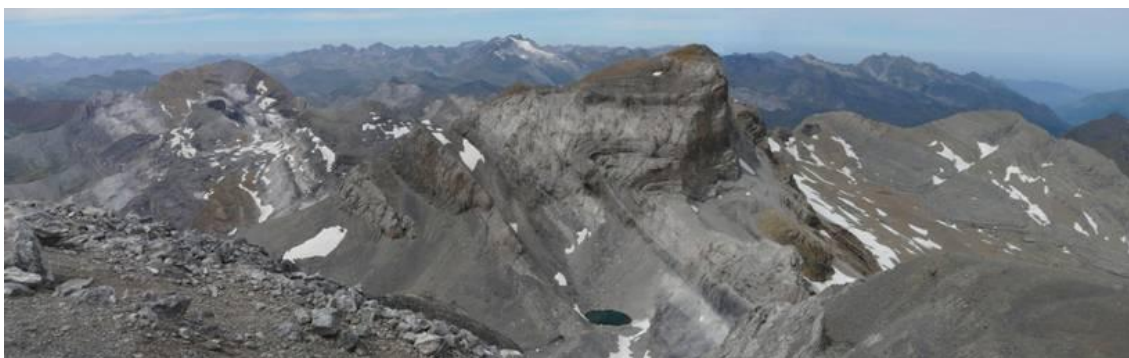
Poc abans d'arribar al refugi, tallem pel dret i anem directes a trobar la via normal del Perdut, visible per la gent que hi puja en fila. A partir d'ara tot és pujada franca i dreta. Quan fa dues hores llargues que hem sortit fem una aturada per esmorzar. Continuem la marxa pujant sense treva, tot seguint el llarg i feixuc senderó que travessa caos de pedres, grimpa uns quants esglaons de roca, voreja alguna congesta i salta algun petit rierol que baixa de dalt. Aquest laberint mineral al que estem abocats desapareix quan girem el cap i mirem baix, la gran cicatriu de la vall d'Ordesa que domina l'horitzó.

Arribem a l'estany Glaçat, a 3.000 metres d'alçada, quan portem aproximadament 4 hores de marxa. Fem la darrera aturada, mengem algun ganyip energètic i ens preparem per atacar la famosa canal que tenim davant, 355 metres de dreta tartera que avui presenta un aspecte amable, ja que està bastant neta de les temudes congestes que fan més dura i perillosa l'ascensió, amb el concurs de piolet i grampons. Avui no serà. Tot i això, tots sabem quant costa progressar per una tartera, dues passen endavant i una endarrere. En una llarga cua sense ordre i negociant cadascú el seu propi esforç, esmercem gairebé dues llargues hores en vèncer l'alçada que ens separa de l'avantcim i d'allí al cim, on arribem abans de les 2, en petit grupets, esbufegant, uns més que d'altres.

Per sort el temps ens acompanya i tot i un tel de núvols blanquinosos que enteranyinen el sol, podem contemplar un dels millors paisatges de tota la serralada. Som al cim del Perdut, que amb 3.355 metres és la tercera alçada de tot el Pirineu i sostre del Parc Nacional. L'esforç ha tingut la seva recompensa. Mentre gaudim del panorama, mengem quelcom i descansem abans de fer-nos les fotos de rigor. Més gent omple el cim del gegant pirinenc, un dels més freqüentats.

Mirant al nord veiem el llac de Marboré i la bretxa de Tucarroya, per on passa la línia fronterera amb França. Seguint a l'esquerra tenim tota la munió de pics que formen la muralla del circ de Gavarnie des dels Astazus, el Cilindre, el Marboré fins el Taillon. Més enllà, veiem la blanca gelera característica del massís de Vignemale i darrere el Balaitús i Frondellas. A la drete es veu la profunda fondalada de la vall de Pineta darrera la cresta que continua pel Soum de Ramond i la Punta de las Ollas. I més lluny el Posets que tapa l'Aneto. I darrera, al sud, Ordesa i Añisclo. Poc més es pot demanar. Només resta fer la llarga baixada que, passant pel refugi de Góriz, ens portarà de nou al bus de Nerín i cap a casa ben satisfets.

